

Garaczi László

Arc és hátraarc

(részlet — *Lacának, szeretettel*)

Bementem a nagyszobába, megérintettem a szekrényt. Éreztem, hogy elárad bennem a csöndje. Az állólámpa lendületes görbülete, az égő fölött megpörkölődött ernyő. Ha nem „füveznek le”, ha bent maradok, ma lóném föbe magam az őrszobán. Mintha emlékeznék rá, hogy megtörtént, hogy folyamatosan megtörténik.

Ez a kedvenc időm, ebéd előtt félóra nyugi a stokin.

A poros szőnyeg, a politúr szaga. Beáramlik kintről a nyári fák sűrű, zöld illata. Valaki szimatolni kezd bennem, mozog az orra, hegyes kis bajuszkája; csak az alkalomra vár.

Ugyanitt álltam negyedik születésnapomon. Akkor sem voltak itthon a szüleim, átmentek a szomszédba, lementek vásárolni, dolgoztak. Galamb száll az ablakba. A huzat megmozdítja az újság felső lapját. Négyéves vagyok. Négy év, mennyi elfeledett perc, mennyi elfeledett óra, nap. Itt állok négy éve megérinthetetlenül.

A kaszárnya emléke az első hónapokban fölkelte bennem egy sötét és kínos érzést. Mint mikor kidörzsölsz valamit szemedből, de olyan, mintha még benne lenne. Egyre rövidebb ideig tartott ez a rossz érzés. Nemrég még egész nap gyötörték az emlékek, most meg napok telnek el, hogy nem jutnak eszembe. Sétálok a városban, mindenhol ismerősöket látok az utcán, katonatársakat. Rabot, Bernátot, Mótrikot, Zakariást, civilben, idősebb, fiatalabb változatban. Az egyenruhás tisztektől összerázkódom.

Ülök az asztalnál a nagyszobában, húszéves vagyok. Sosem voltam ennyire egész, hiánytalan, telt. Ennyire kivetett. Pici bogár mászik a terítón. Milyen tökéletesen elfoglalja saját létezése gondja. Elhallgatnak a madarak, a csecsemők nem gögicsélnek, a 15-ös busz lefékez a megállóban.

Feldobog a szívem a minden lehet tébolyától.

Ha tudatosan nem fékezem meg, elájulok.

Kimegyek a spájzba, öntök apám borából. Szódát spriccelek rá. A polcokon fehér dobozok, apró, aranyszínű betűkkel: cukor, porcukor, paprika, őrölt kömény, sáfrány. A szomszédban megszólal a Black Sabbath *Elektromos temetése*.

Kisfröccs. Liszt. Só.

Elindul a busz, megszólalnak a madarak, a gyerekek sikoltoznak az udvaron. Valahol bevágnak egy ajtót. Dobogás a lépcsőházból. Rohanás lefelé. Vagy fölfelé. Kiabálnak.

Összeáll a kép, helyükre kerülnek a részletek. A borosüveg címkéjén zöld betűk: Kocsis Irma.

Készen állok. Minden megvan. Bármilyen lehet.

Számhoz emeltem a poharat.